

dens Vedkommende maa man ikke en Gang staa i en Baad og mede med en Medestang. Jeg kan ikke se, om det samme er Tilfældet for Gudenaæens Vedkommende, men jeg tør vel gaa ud fra, at det er det. Det eneste Redskab, man maa bruge i Gudenaæen, som man virkelig kan fange Fisk med, skønt det ganske vist er et simpelt Redskab, er et lille Vaad, der kaldes Smaavaad. Det er, som sagt, et meget daarligt Fiskeredskab, men samtidig er det et Redskab, som gør Skade paa Yngelen. Derimod have vi Fiskeredskaber, som ere ret praktiske, og som ingen Skade gøre paa Yngelen, f. Eks. Drivgarn; det er et langt bedre Redskab, og det gør ingen Skade paa Yngelen, i hvert Fald ikke i saa stort Omfang som det Vaad, der her foreslaas. Som sagt, disse Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg ikke opholde mig ved, da jeg antager, at de bedst kunne blive behandlere i et Udvalg. Med disse Udtalelser kan jeg foreløbig slutte.

Bjerre: Dette Forslag har jo ikke almindelig Interesse, det omfatter jo kun en snæver Del af vort Land. Jeg haaber alligevel, at Tinget vil skænke det Opmærksomhed. For de allerfleste af Tingets Medlemmer ere Forholdene ved Gudenaæ og Randers Fjord jo gamle Bekendte. Der har tit herinde været fremsat Forslag til Afhjælpning af de Mangler, som have været til Stede der. Som det ærede Medlem for Randers A. 1. V. (Moestrup) sagde, sigter dette Forslag nærmest paa at friede om Avlen. Jeg vilde hellere have ønsket, at Titlen ganske simpelt havde været Forslag til Lov om Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaæ og Sideløb. Jeg ved vel, at det har Betydning, at der ikke bliver rov-fisket, og det have Fiskerne vist ogsaa Forstaaelsen af; men jeg mener, at Kommissionen har set alt for meget hen paa ved Hjælp af stærke Fredningsbestemmelser og Indskrænkninger i Fiskeriet at skabe større Fiskerigdom. Nu er det kedeligt, at man synes at færdes paa et meget ukendt Terrain i hele dette Spørgsmaal. I Kommissionsbetænkningen af 1884 stod udtrykkelig, at Laksen ikke yngler i Gudenaæ. Den sidste Kommissionsbetænkning siger ikke noget bestemt, men er nærmest tilbøjelig til at mene det samme. Man har heller ikke fra nogen sagkyndig Haand noget bestemt at holde sig til, og saa staar dog i Lovforslaget Laks og Ørred sammen. Angaaende Ørreder og Foreller vide vi bestemt, at de yngler i Gudenaæen. Forellen eller Bækørreden gaar aldrig ud deraf, men gaar

op i de fineste Bækarme og yngler der. Den store Ørred gaar ud i Havet men gaar tilbage for at yngle, og der fanges Masser af den med moden Rogn. Det ved man, men aldrig har nogen Fisker og heller ikke Laksegaarden fanget Laks med moden Rogn. Som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Hansen) sagde, har man vist aldrig fanget Nedfaldslaks, og er det sket en enkelt Gang, have de været i afmagret Tilstand; om dette skyldes, at de ere oppe at yngle, eller at Laksen i ferske Vand ikke tager rigelig Næring til sig, ved man ikke noget om. Vi færdes som sagt her paa ukendt Omraade, og det vilde være rart at have faaet det undersøgt nøjere, førend vi begyndte at lovgive. I alt Fald vil jeg foreslaa, at vi her kun lovgive paa kort Aaremaal, f. Eks. 5 Aar, saa at Loven kunde blive revideret, naar vi maaske fik indhentet Erfaringer. Jeg haaber, at Lovforslaget kommer i et Udvalg, hvis Sag det da vil være at indhente disse Oplysninger. Jeg haaber ogsaa, det vil lykkes Tinget og Regeringen at faa en Lov ud af det, thi de nuværende Forhold ere sandelig vanskelige, og vi maa have Ændring deri. Jeg beklager, at Forholdene, siden Staten overtog Laksegaarden, ikke ere blevne bedre, end de vare før. Jeg kan forstaa, at en privat Mand, der ejede Laksegaarden, vilde haandhæve sin Ret, og da det jo ikke var rigtig klart, hvorvidt denne gik, derfor vilde blive ved at klemme paa, for at den ikke skulde glide ham af Hænderne. Efter at Staten derimod har købt Laksegaarden, troede jeg, at der ikke var Fare i denne Retning, at den vilde søge at genere Fiskerne saa lidt som muligt; men det synes, som om Fiskerne i Aar ere blevne generede saa stærkt som næsten aldrig før. Dette kan jo næppe være efter den højtærede Landbrugsministers Ønske. Det maa jo skyldes utidig Tjenesteiver af underordnede Folk. Med Hensyn til Grænserne for Vandløbene mener jeg, at vi maa holde os til det gamle, at Randers Fjord gaar til Værumhøje eller paa 100 Alen nær op til Laksegaarden. Det har man lang historisk Hævd for, det har et æret tidligere Medlem, Hr. Overretsprokurator Leth, tydelig godtgjort i sine Skrifter, og det har Borgmester Neckelmann hævdet i sit Skrift om Randers Fjord. At Kommissionen sætter Grænsen ved Sønderbro, er vilkaarligt. Dog kan der maaske være Grund til at fastsætte Brugen af andre Redskaber i Randers Fjord fra Sønderbro og op til Laksegaarden og mulig en anden Fredningstid, da Vandet er grundere. Jeg mener